

Abszurd túlélési stratégia nyugdíjasoknak

Egondolkodtam rajta, mi lesz velem, ha nem lesz elég a nyugdíjam a megélhetéshez.

Az önkormányzatnál arról tájékoztattak, hogy a munkához semmi kedvet nem érző, de határozottan követelőző, jól definiálható összetételű népszerűség részére feltétlenül fizetniük kell a segélyeket.

Ez után aligha marad annyi pénze az államnak és az önkormányzatnak, hogy gyógykezelésem, gyógyszereim költségeihez hozzájáruljanak, vagy öregotthoni elhelyezésemet támogatni tudják.

Mindezt tudomásul véve az alábbiak szerint látom a túlélés lehetőségét:

- Megtakarított pénzből veszek egy löfegyvert és 4 töltényt, melyeket felhasználva lelovók:
- egy, a konyhakertemet dézsmáló megélhetési bűnözőt,
- egy bűnöző, illegális bevándorlót,
- egy, az elévülés és a mentelmi jog fedezéke mögé rej-

tőző cinikus politikus bűnözőt,

– egy, az előbbieket védő, náluk is nagyobb gazember ügyvédet.

Ezek után, természetesen, börtönbe kerülök.

De !!!!!

Ott biztosítva van:

- naponta 3 x étkezés (diétával)
- tető a fejem fölött
- konditerem
- internethasználat
- könyvtár
- lehetőség újabb diploma megszerzésére
- központi fűtés
- légkondicionálás + orvosi ellátás
- új szemüveg és fogsótlás
- új csípőprotézis-beültetés és minden más, amire szükségem van.

– csak az látogathat meg, akit én fogadni óhajtok.

És ki fizeti ezt ki ?

Ugyanaz az állam és önkormányzat, akik azt mondták, hogy nincs pénzük a tisztességben megöregedett emberek támogatására.. Börtönlakóként adót sem kell fizetnem!

Hát nem nagyszerű a mi szociális ellátási rendszerünk???

Böjte Csaba megrázó írása barátjának

Ajánlom e gondolatokat egy barátomnak, aki sok pofont kapott mostanában, s azt hiszi, hogy összedől a világ. Pánikba esett, menekülne bárhova, ki ebből a romlott világból. Ahogy ő mondja, Nicaraguába. Megvilágosodni bárhol lehet!

A hegyekben, hol sok a fa, és jó a levegő. De semmiképpen sem eldugott tiroli világban, színes televízióval s szaunával. Van itt egy elhagyott bánya Kismuncselen, Dévától huszonnyolc kilométerre. Négyezer bányász dolgozott ebben az ön- és rézérc bányában, fent a hegyek tetején. Két éve bezárták, s aki tehette, otthagya a náddal és kátránypapírral fődött barakkokat. Sok az összedőlő üres barakk, de vannak még vagy harmincan-negyvenen, akik ott laknak. Egyfelől a csodaszép természet, másfelől a feltépett föld, elvérzett családokkal, emberekkel. Ott megtalálhatod Nicaraguát.

Helyetted lemosnék magamról minden festéket, felöltöznék nagyon egyszerűen, és egy hálósákkal, négy vekni kenyérral kimennek oda, ahol megállt az élet. Az idióta kisgyermekekkel elmennek málnát szedni, gombászni. Megtanulnék kosarat-, seprűt kötni Mariska nénitől, aki pont olyan fehér ember, mint mi, csak nincs senkije, és havi 160 ezer lej segélyből kellene megélnie. De ez lehetetlen: ő tudatosan készül az éhhalálra. Elbeszélgetnék szomszédasszonyával, akinek a rák az orrát teljesen leette. Ő nem tesz semmit, – szokja a halált. Megismerkednék Annamáriával, akinek nincs se apja, se anyja. Testvére nevelte fel, 15 évesen szülte első gyermekét egy részeges bányásznak, akivel olyan viskóban lakott évekig, amelybe estétként beengedték az állatokat is. Most sok az üres lakás, és máshol laknak, de férje ugyanúgy veri őt is az ostorral, akár az állatokat. Elbeszélgethetek arról, hogy anyósa hogyan örült meg, és futott meztelenül a földek, míg meg nem halt. De azt is megbeszélheted vele, hogy valóban medve ette-e meg a négyéves kisfiút az erdőben, vagy talán a kutya? Ő még nincs húszéves, de két gyermekével már olyan sokat élt, mint más száz év alatt. Szintén itt lakik egy vénséges nagymamával négy idióta gyermek, egy kimondhatatlanul koszos házban. Fogyatékosok, de sokat tudnak mesélni az élet titkairól. Hosszan nézték, ahogy a nagyapjuk a fájdalomba beleörült és belehalt.

Kezdetben csak egy seb volt a lábán, amely úszkósodni kezdett, s ahogy teltek a hetek, a férfinak fekete lett térdtől lefelé a

lába, és nagyon бүdös. Lábát lógatva feküdt, és üvöltött – akkor már nem nézett vissza senki a szeméből. Másnap belehalt abba a karcolásba, amelyet felétek egy kis seböző vízzel és ragtapasszal elintéznek. De szóba állhatsz egy tizenhárom gyerekes anyával, aki most vesztette el legnagyobb fiát, az egyetlen, aki munkába állt és dolgozott. Férfijénél van a bánya kulcsa, ott tartják a kredencben egy cukros dobozban. Elkérheted, és lemehetsz az aknához. Minden ott van, a csillék, bennük az érc, a munkavédelmi sisakok, minden, mintha csak most hagyták volna félbe a hajtást a bányászok. Csak a hozzáértő szemek látják, hogy itt meghalt minden.

Először mellbe fog vágni mindaz, amit látsz, hallasz. Lehet, hogy sírni fogsz, és át-köznöd ezt a világot, amelyben jól fészült alakok háromszáz eurót adnak egy kutyaért, de egy nyomorult gyermek meg kell hogy éljen havi tíz eurónyi segélyből. Nem érte, hogy lehet az, hogy ezeket az embereket a társadalom kivitte a hegyekbe kommunizmust építeni, s most annyi pénzt sem ad, hogy napi fél kenyérré jusson, nem beszélve húsról, buszjegyről, villanyzámláról, orvosról. Egy örült eszme felsodorta őket a hegy tetejére, s mint az elhaló hullám, lerakta, otthagya őket. Már nem fegyveres örök, hanem a mérhetetlen szegénység, a nyomor s ennek gyermeke, a fogyatékoság meg az emberek közönye tartja fogva őket. Nagyon furcsa ötleteid lesznek. Lefekvés előtt azon fogsz gondolkodni, hogy rablóbandává kellene átszervezni ezeket az embereket. Magad is csodálod, hogyan önt el a gyűlölet, és lassan felfedezed magadban az anarchistát. Hangosan kimondod, hogy nem érdeklődök az élettel az a társadalom, melyben a kutya több húst eszik meg egyszerre, mint egy gyermek egész hónapban.

Félelmetes erők szabadulhatnak fel benned, de ne siess, ne kapkodj, és ne dönts, próbáld meg nagyon nyitott lenni. Másnap sétáld egy nagyot a természetben, nézd a fákat, a felhőket, a madarakat. Közben sírhatsz, káromkodhatsz, imádkozhatsz. A fontos az, hogy döljenek le falaid. Omolj össze. Engedd be életedbe mindazt, mi körülvesz. Ne te légy, aki belép hozzájuk. Ne csinálj semmit. Ne szervezd ezt a világot. Nicaraguában nem formálunk, hanem formálódunk, nem tanítunk, hanem tanulunk. Nem adunk, hanem kapunk. Neked előbb meg kell világosodnod, hogy magad is árasztani tudod a fényt.

Alulról nem látod a perzsaszőnyeg mintáit. Emelkedj fel, a nagy egészt nézd. Vedd észre, hogy a sötétet nem lehet ütni, vágni, törni. A sötét egyszerűen a fény hiánya. Nem kell harcolni a sötétség ellen, nem lehet erővel összetörni és kilapátolni. Csodálkozz rá a napra, amely megjelenik, és körü-

lötted minden formát, életet kap. Mindez egyszerű, de át kell élned. Dél felé edd meg száraz kenyered. Lassan, komótosan harapj, ügyelj, hogy egyetlen morzsa se hulljon a földre. Tudd, hogy a napfénynek és a sárnak gyermekét, a kenyeret eszed. Csodálkozz el azon, hogyan tud ilyen finom lenni az üres kenyér. Keress egy forrást, de ne siess! Add meg a módját: ereszkedj térdre, érintsd szádát a forrás vizéhez, mintha csokolóznál, és csak aztán igyál. Érezd, hogy átjár a kristálytisza hegyi forrás vize. Egyed válsz a földdel, beléd hatol az élet.

Nézd a forrást, nézd a sarat a forrás felelén, lásd, fogd meg a kezded. Hunyid be a szemed, és érezd a fényt, a meleget, mely kenyeret, vizet fakaszt. Menj tovább. Talán megérted, hogy te is ez vagy: marék por csupán. Ha valahonnan fentről rád hull a végtelenül tiszta és szent fény, te is képes leszel néhány magot befogadni, és kenyeret adni, forrássá válni. Mindez végtelenül tiszta és egyszerű: láss, higgy, szeress. Az idő nem fontos, ne sajnáld a napokat. Az ünnepi ebédhez a szakácsnő sok-sok mindent belevág egy nagy fazékba, ezért te is fogadj be mindent Nicaraguában. Hordozd saját magad és mások fájdalmát, a titkokat, melyek körülvesznek. Ne siess! Az eszmélés lassan, de biztosan, végtelen csendben, derűsen történik... Környezetet megzavarhatja, de meg nem szakíthatja mindezt. Lassan lehiggadsz, megnyugszol. Kitisztulnak gondolataid, vágyaid, hatalmas béke önt el. Megvilágosods.

Minden nagyon egyszerűvé, áttetszővé válik. Felsejlik Isten végtelen nyugodt keze vonása a Világon. Mint felhővé szelídült tajték, onnan fentről mindent sokkal tisztábban fogsz látni. Források fakadnak fel benned. Érezni fogod magadban az erőt, amely most már nem magadért: értük, a Világért fakad. Már nem harcolni akarsz, hanem teremteni. Nem gyűlölsz senkit és semmit, nem pusztítani akarsz, hanem segíteni, alkotni, életet adni, a beléd áramló fényt továbbengedni, -árasztani. Hiszed, hogy nemcsak része vagy a világnak, hanem partnere a mindenségnek szeretetből szakadatlanul tovább teremtő Istennek. Szelíden belesimulsz az Úr kezébe, a Jó Pásztor lábához kuporodsz. Érzed, hiszed, ha szólít, erőd lesz vezetni a nyáját. Minden a helyére kerül, és már nem zavar semmi. Érzed a hegyeket mozgató erőket magadban, tudod, hogy emberek fognak születni, talpra állni, gyógyulni szavadra.

De még ez sem fontos. Semmi sem fontos, csak az a kapcsolat, mely, mint a nap, lassan felkel, és beragyogja világodat. Istennek társa vagy, megvilágosodtál, ott vagy Nicaraguában!

2013. 06. 25.

Forrás: kolozsvaros.ro

Máté T. Gyula Miki, hol vagy?

– Magyar Hírlap –

Németh Miklós, a népköztársaság második legfiatalabb miniszterelnöke, az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank személyzetiseinek réme, a hazai halódó baloldal örökös reménysége napok óta furcsán érezte magát. Nem csuklott.

Nem értette: mi van ezzel a magyar balliberális oldallal, megint miniszterelnök-jelölt keresődibe kezdtek, s róla senki sem beszél? Hát Bástya elvtárs már le van... Szóval miért is nem vetődik fel újra a neve?

Németh Miklós személyes vívódásaira most spongyát, az említett, rettentően progresszív tábor vezér tolongásába ő sajna most gondolati szinten sem fér bele. Mert jelentkező, potenciális és politikai kvalitásokkal is kevésbé bíró, lelkes és lelkesedésre készített mára bőven akad. Lelóg a sor a piárosok laptopjáról...

Mert az a bajai művészi rendezés, az október 23-i önkéjlesztés után egyértelművé vált: ha értelmesnek tűnőt nem is tudunk mondani a ballib 25-30 százaléknak, legalább valami Orbán-alternatívászerűséget kellene megnevezni. Mert különben ez a nyüves szavazó az úristennek sem képes felfogni, hogy itt összefogás van, olyan nagyon baráti és elveken alapuló, s neki semmi egyéb dolga nincs, mint kussolni és szavazni. Esetleg betelefonálni Bolgár úrhoz, bár az sem az igaz, mert a gyurcsányisták a Klub Rádió Szabad Nép két óráját is hekkelik már.

Kezdjük hát a jó Fletóval. Ahogyan Lendvai Ildikó, az MSZP megújulásának frissen kinevezett tanácsnoka a minap megjegyezte: „Gyurcsány Ferenc itt van, bejött a szobába.” Ergo: újra kell rendezni a darabot. Gyurcsány úton-útfélen mondja, hogy nem lesz gátja az ellenzéki együttműködésnek, nem akar ő se kormányfó, se képviselő lenni, ha az összefogás ezen múlik. Gyurcsányból lefordítva ez azt jelenti, hogy ha nem kap pozíciót, illet vagy olyat, az ő lába mindig ki lesz téve a baloldal nagy menetelése elé. Hívei harsogják: ő már egyszer legyőzte Orbánt, ki, ha ő nem.

Bajnai Gordon tegnap egy interjúban kijelentette, jövőre ilyenkor ő miniszterelnök lesz. A milliárdos politikusnak kitűnő külföldi üzletfelei vannak, ki tudja, 2014 novemberében lehet, hogy valamelyik mikronézai szigeten éppen hiány lesz a „nagy fehér szakértőkből”. Habár ezért a pozícióért még meg kell küzdenie Bokros Lajossal is, arrafelé állítólag Kipling óta szeretik, ha nagy bajsa van a fehér varázslónak...

Bajnai a hét végén kijátszott egy újabb kártyát, ismét bevetik a dicső bajai vesztést, Teket Melindát is. Ő persze nem lesz miniszterelnök-jelölt, de ha egy méltón jelentéktelen női kandidatúrát keresnek, miért ne lehetne az Bolgár úr kedvence, Tétényi Éva? Az ellenzék esztergomi vaskacsója, aki kellőképpen idegesít minden ellenzéki vezért, ezért ideális kormányfőjelölt lenne, aki mögül azonnal ki lehetne hátrálni, ha egy másik odds fizes jobban.

Besomfordált a jelölti sorba Kuncze Gábor is. Október 23-i produkciójáért cserébe Mesterházy elkérette rádióműsorát, most munka-függetlenül áll a tisztelt ellenzék rendelkezésére.

Paródiajelöltek? Azok. De az a legkomolyabb háttérrel rendelkező Mesterházy Attila is. A Magyar Szocialista Párt elnöke nem akar nyerni jövőre, ő az ellenzék vezetője akar lenni, az egyedüli a megkérdőjelezhetetlen, aztán '18-ban majd lesz valami. Mivel a fent említett urakból legalább kettő szintén erre hajt, Mesterházy nem lehet közös ellenzéki miniszterelnök-jelölt.

Akkor ki? Mert a már említett fránya szavazótábornak valamit oda kell lassan vetni, mert még az ellenzéki lét négyéves kényelme is veszélybe kerülhet 2014 után. Parlamenten kívül meg hideg van, meg munkaerőpiac és egyéb proli szemtelenségek.

Tehát akkor ki? Nagy baloldali gondolkodásban éppen hiány van, az alte kameradok nem bírnák a kampánytempót, ráadásul újra behozni a játékba valakit, akitől már úgy tűnt megszabadultak? Tanácsolják és ellenőrizték Mesterházyt, de ne többet! Keressenek egy jó szakértőt, mondjuk egy jó Oszkót? De hát ha a nép Bajnain is elalszik, akkor az expénzügyérmél még szavazni is elfelejt.

Egy megoldás van. Beszélni és vitatkozni kell az ellenzéki összefogás egységes kormányfőjelöltjéről. Keresztebe kilövöldözni egymás embereit, úgy tenni, mintha lenne valami, hogy aztán maradjon minden a régiben. Jövőre meg aki a ballib szavazatokból többet felmarkol, annak bejött az élet.

A baloldali szavazó meg álmoldjon a tisztességes baloldal még becsületesebb vezéreiről, álmoldjon sikerről és győzelemről, álmoldjon szépről és jóról meg valami igazságosság féléről is, akár.

Bajnai és Mesterházy meg versenyt olvas fel majd Karinyt, Gyurcsány ritmusos harákolása közben: Azt álmoldtam, hogy két macska voltam, és játszottam egymással.